

[Alfred Jensen.]

se.“ Når vi nu, 5 år efter denne vedtagelse, ser på forholdene, kan vi i alt fald se, at mulighederne ikke er blevet forbedret. De er tværtimod blevet ringere. Af det økonomiske materiale, der i marts i år af regeringen blev tilstillet offentligheden, fremgår det, at ledigheden i 1957 var betydeligt større end i 1953. Jeg ved ikke, hvorfor man har gjort det op i forårs- og efterårsledighed, men det er sket. Det viser sig da, at der i foråret 1953 var 44 800 ledige, og efter samme opgivelse var der i 1957 54 300 ledige. I efteråret 1953 var der 40 500 ledige, men i efteråret 1957 50 800 ledige; ledighedstallene viser altså, at 10 000 færre har haft mulighed for at komme i arbejde, men dermed er egentlig ikke sagt alt om de muligheder, der har været for beskæftigelse.

Af samme materiale fremgår nemlig, at udvandringsoverskuddet er steget siden 1953. Da havde man næsten et udvandringsunderskud, idet 19 200 udvandrede, hvorimod kun 18 400 indvandrede; vi havde altså, om jeg så må sige, en eksport på 800. I 1957 er imidlertid 33 700 rejst ud og 21 900 indvandret. Det vil sige, at der netto er udvandret omtrent 12 000 i det år. Det er udtryk for, hvor ringe mulighederne for de arbejdsløse har været for at få beskæftigelse.

Alt dette er sket i en tid, hvor vi ved der er opgaver nok at løse. Vi ved, at der er adskillige offentlige arbejder, der trænger til at blive udført, vi ved, at adskillige gamle bydele trænger til at blive saneret og visse byer til at blive fornyet. Hertil kommer mangelen på boliger, men jeg kunne også nævne det, som har været fremme i debatten i dag, at der findes naturforekomster, rigdomme, som bør udnyttes, men ikke bliver det.

Det er allerede nævnt, hvad der er kommet frem af planer fra Vest- og Nordjylland. Det er kun udtryk for, at værdier ikke udnyttes, at behov ikke tilfredsstilles, og det på et tidspunkt, hvor vi har stigende le-

dighed. Det er klart, at under sådanne omstændigheder er der brug for, at man ikke alene ser på arbejdsløsheden i de områder, der er hårdest ramt, men også på arbejdsløsheden i almindelighed, for det er et faktum, at i det sidste par år går dag ud, dag ind 70 000 ledige i vort land; der er altså brug for, at der tages et initiativ, og vi skulle ikke have noget imod, at man tog initiativer af særlig art for at løse problemerne i de hårdest ramte områder først.

Jeg har ligesom andre med interesse modtaget og læst dette lovforslag. Når man ser på, hvad det indeholder, et egnsudviklingsråd, der skal yde teknisk og økonomisk bistand og stå til rådighed med rådgivning ved udarbejdelse af projekter og angående finansiering af disse, og at der desuden bydes på lånegaranti eller statslån, er i og for sig alt sagt om det, lovforslaget indeholder, og problemet er så: hvad kommer der ud af det? Kommer der den hjælp til de hårdest ramte områder, som der er talt så meget om og, har man lov til at sige, givet så mange løfter til?

Uvilkårlig kan man ikke undgå at sammenligne det, der her foreligger, med et forslag, vi blev stillet over for for 3 år siden. Det var også just i forårstiden, man blev opmærksom på, at der måtte gøres noget for de mange ledige i arbejdsløshedsøerne, og der kom fra handelsministeriet et forslag om, at de penge, der stod til rådighed for udlån til industrielle virksomheder, skulle bruges til at afhjælpe arbejdsløsheden og fremme erhvervslivet netop i disse områder. Der blev stillet forslag om, at lån skulle ydes på lempelige vilkår til 3½ pct. rente og med afdragsfrihed i indtil 10 år. Forslaget gik ikke igennem i den form, hvori det forelå, men det blev dog gennemført med den ændring, at renten skulle være 5 pct. og afdragsfriheden, så vidt jeg husker, gælde 10-20 år.

Når man nu erindrer sig dette, spørger man sig selv: hvad har det hjulpet? Arbejdsløshedsøerne eksisterer, det ved vi jo, men hvor meget har det hjulpet, og har det